

V BLUDIŠTI JMÉNEM **ALZHEIMER**

MANAGEMENT PRESS
mp

NA CO V ORDINACI NEZBÝVÁ ČAS

Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková a kol.

V bludišti jménem Alzheimer

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mgmtpress.cz
www.albatrosmedia.cz

MANAGEMENT PRESS

**Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová,
Hana Marková a kol.**

V bludišti jménem Alzheimer – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V BLUDIŠTI JMÉNEM

ALZHEIMER

Na co v ordinaci nezbývá čas

Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková a kol.

Management Press

Praha

2019

**Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková a kol.
V BLUDIŠTI JMÉNEM ALZHEIMER**

Na co v ordinaci nezbývá čas

Autoři: Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková a kol.

Ilustrace: Maria Makeeva

Obálku navrhl: Maria Makeeva, Marie Svatoňová

Odpovědná redaktorka: Jarmila Frejtichová

Jazyková korektura: Irena Ajjanová

Sazba: Marie Svatoňová

Copyright © Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová,
Hana Marková a kol., 2019

Illustrations © Maria Makeeva, 2019

Objednávky knih:

www.managementpress.cz, www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz, bezplatná linka: 800 555 513

ISBN 978-80-264-2707-0

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Management Press roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4.

Číslo publikace 35856.

© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Vydání 1.

ALBATROS **MEDIA**

Autoři jednotlivých kapitol:

Úvodní slovo: Prof. MUDr. Jakub Hort, Ph.D., FEAN

Prolog: Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková

Kap. 1, 2, 3: Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková

Kap. 4: Jiří Cerman, Ondřej Lerch

Kap. 5: Kateřina Sheardová, Rastislav Šumec

Kap. 6: Tereza Maková

Kap. 7: Jitka Andresová

Kap. 8: Anežka Příhodová

Kap. 9: Sára Babej, Lucie Dostalová

Kap. 10: Vojtěch Růžička

Kap. 11: Hana Vaňková

Editorky: Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková

Odborné korektury:

Mgr. Ondřej Bezdíček, Ph.D.

MUDr. et Mgr. Daniel Hudeček, Ph.D.

Doc. MUDr. Robert Rusina, Ph.D.

Kapitola „Od přirozeného stárnutí po syndrom demence“ byla podpořena Grantovou agenturou Univerzity Karlovy (projekt č. 176317 a č. 692818).

Kapitola „Paliativní péče“ vznikla s podporou projektu AZV NV 18-09-00587.

*Jiřímu, Radce, Bohunce a všem dalším,
kteří Alzheimerovou nemocí trpěli, a jejich blízkým,
kteří při nich stáli a pečovali.*

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO	10
PROLOG	12
ČÁST I - OD PŘIROZENÉHO STÁRNUTÍ PO SYNDROM DEMENCE (CO, JAK A PROČ)	15
PŘIROZENÉ STÁRNUTÍ	17
PŘÍBĚH PANA JIŘÍHO	17
PŘÍBĚH PANÍ RADKY	21
PŘÍBĚH PANÍ BOHUNKY	23
CHARAKTERISTIKA PŘIROZENÉHO STÁRNUTÍ	26
VYŠETŘENÍ KOGNICE VE STÁŘÍ	46
MOZEK A JEHO ZMĚNY V PRŮBĚHU PŘIROZENÉHO STÁRNUTÍ	58
SYNDROM MÍRNÉ KOGNITIVNÍ PORUCHY	87
PŘÍBĚH PANA JIŘÍHO	87
PŘÍBĚH PANÍ RADKY	90
PŘÍBĚH PANÍ BOHUNKY	94
CHARAKTERISTIKA SYNDROMU MÍRNÉ KOGNITIVNÍ PORUCHY	98
VYŠETŘENÍ KOGNICE U SYNDROMU MÍRNÉ KOGNITIVNÍ PORUCHY	139
MOZEK A JEHO ZMĚNY U SYNDROMU MÍRNÉ KOGNITIVNÍ PORUCHY	165
SYNDROM DEMENCE	183
PŘÍBĚH PANA JIŘÍHO	183
PŘÍBĚH PANÍ RADKY	185
PŘÍBĚH PANÍ BOHUNKY	187

CHARAKTERISTIKA SYNDROMU DEMENCE	192
VYŠETŘENÍ KOGNICE U SYNDROMU DEMENCE	212
MOZEK A JEHO ZMĚNY U SYNDROMU DEMENCE	221
ČÁST II - TERAPEUTICKÉ MOŽNOSTI	235
FARMAKOLOGICKÁ TERAPIE	237
NEFARMAKOLOGICKÉ TERAPEUTICKÉ PŘÍSTUPY	256
PSYCHOTERAPEUTICKÁ PÉČE	278
PODPŮRNÉ PŘÍSTUPY	295
ČÁST III - PRAKTICKÉ ZÁLEŽITOSTI	309
ÚPRAVA DOMÁCIHO PROSTŘEDÍ	311
SOCIÁLNÍ PROBLEMATIKA	328
PRÁVNÍ JEDNÁNÍ A MOŽNOSTI OCHRANY KLIENTŮ	360
ČÁST IV - PÉČE V ZÁVĚRU ŽIVOTA	387
PALIATIVNÍ PÉČE	389
RECENZE	400
O AUTORKÁCH	402
SLOVNÍK ODBORNÝCH TERMÍNŮ	404
LITERATURA	410
REJSTŘÍK	421

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

je mi velkou ctí, že mohu pochválit knihu, kterou právě držíte v ruce. Je v mnoha směrech unikátní, originální, velmi komplexní, a přesto nesmírně výstižná, čtivá a srozumitelná. Provede vás životní etapou stárnutí a pomůže vnímat rozdíly mezi touto přirozenou etapou života a nemocí. Stáří a demence nejsou synonyma a je důležité, současně však nelehké, je odlišit, zejména tehdy, kdy jsou změny na mozku mírné a teprve v počátku. Kolektiv autorů je velmi pozitivní nejen přístupem k řešení tohoto problému, ale i věkovým složením, kdy se spojili mladí a nadšení odborníci s již zkušenými, avšak neméně zapálenými profesionály.

Nová energie a generační soudržnost je přesně to, co problematika demencí a stárnutí populace potřebuje. Přináší kromě ambice řešit problematiku skutečně na mezinárodně konkurenceschopné úrovni s využitím těch nejnovějších poznatků, rovněž i nové originální pohledy na onemocnění mozku a jeho projevy. Velmi povedená je v této knize i kombinace psychologie, neurologie a dalších lékařských oborů, ale i sociální a právní oblasti. Díky tomu vás provede všemi medicínskými i nemedicínskými aspekty tohoto onemocnění. Měl jsem možnost zpovzdálí sledovat vznik této knihy, kdy se jednalo skutečně o komplementární a týmovou práci, což se projevuje v kvalitě a vyváženosti textu. Je potěšitelné, že v České republice se problematika diagnostiky a péče o nemocné s demencí rozvíjí ruku v ruce s propagací zdravého životního stylu a úspěšného stárnutí. Nová generace odborníků velmi úspěšně navazuje na generaci jejich předchůdců i na samotný odkaz velikánů, kterými byli Arnold Pick nebo Oskar Fischer, nezaměnitelně spojenými se střeoevropským

prostorem, současně však mezinárodního významu. Na cestě za zvládnutím této největší výzvy současné medicíny pomáhá řada dobrovolníků, pomáhá Alzheimer nadační fond nebo autoři této knihy, a poselství je tak možné předat i vám čtenářům. Vyzněním nemusí však být pouze další činorodost nebo práce na poli demencí, ale může to být i empatie, porozumění, smíření a sdílení, s kým a kde je potřeba.

V Praze dne 12. dubna 2019

Prof. MUDr. Jakub Hort, Ph.D., FEAN

PROLOG

*V bludišti jménem Alzheimer
Na co v ordinaci nezbývá čas*

Kdo by neznal bludiště. Místo plné spletitých cest, vstupů i výstupů, s mnoha možnostmi kudy se vydat. Cesty uvnitř jsou spletité, stejně vypadající, bez orientačních bodů a některé mohou být i slepé. Vstup do bludiště tak s sebou nese nemalé riziko, že člověk uvnitř zabloudí a cestu ven již nenajde. Cestu stářím si možná rádi představujeme jako přehlednou pěšinu opředenou lučným kvítím a proplétající se poklidnou krajinou. Člověk míní, ale život mění. Ukazuje se, že čím dál častěji do cesty poklidným stářím vstupuje Alzheimerova nemoc. Z přehledné pěšiny se během chvíle může stát bludiště, z něhož jako by již nebyla cesta ven. Bohužel to je dnes zkušenost každého třináctého člověka staršího 65 let a každého pátého staršího 80 let.

Co je to tedy Alzheimerova nemoc? Jak se pozná? A jak vypadá stárnutí bez této nemoci? Jakým směrem se vydat, když nemoc vstoupí do života? Jaký je rozdíl mezi Alzheimerovou nemocí a demencí? Je demence ve stáří nevyhnutelná? Co se s člověkem s touto nemocí děje? Co je vidět zvenčí a co uvnitř, téměř na úrovni jednotlivé buňky v mozku nemocného? Existují možnosti pomoci? A kde je hledat? Mnoho otázek, na které v ordinaci nezbývá čas. Ty i mnohé další vedly ke vzniku knihy, kterou právě držíte v ruce. Samotní pacienti i jejich pečující rodiny nám v profesní praxi přibližují, jakou zkušeností si v období nejistoty i po stanovení diagnózy procházejí. Zároveň nás upozorňují na vše, co ještě zůstává na poli Alzheimerovy nemoci neprozkoumané. Také nám připomínají, že témata, s nimiž se nemocní i jejich blízcí potřebují vypořádat, dalece přesahují hranice jedné odbornosti. I proto tato kniha vznikla ve spolupráci týmu lidí z oblasti zdravotnické, sociální a právní praxe.

Cílem textu je nabídnout čtenáři možnosti, jak se v bludišti Alzheimerovy nemoci zorientovat a najít cestu, po které se nemocnému i jeho okolí bude kráčet snadněji. Může ale posloužit i těm, kteří se s touto nemocí sice osobně nesetkali, čím dál tím více o ní ale slychají v médiích jako o hrozbě dnešní a budoucí doby, a chtějí se o ní dozvědět více. Svým stylem a jazykem je přizpůsobena veřejnosti, lidem, kteří nejsou odborníci v tématu, a kteří třeba do této chvíle o Alzheimerově nemoci nevěděli vůbec nic. Termínům, s nimiž se nemocní mohou setkat u lékařů či v lékařských zprávách, se však zcela nevyhýbáme. Zároveň může být tato kniha obohacením a inspirací také profesionálům a zájemcům z řad studentů. Stojí za zmínku, že není potřeba knihu číst od začátku do konce. Každý čtenář si může přijít na své u jiných částí. Některého může více zajímat, jak se onemocnění projevuje, jaký lékařský postup v tom či onom období očekávat, jiného možná více zajímá, jak nemocného podpořit a jakou pomoc mu nabídnout. V neposlední řadě jsou jistě i čtenáři, které více do hloubky zajímá struktura a funkce mozku, a způsob, jakým onemocnění jeho funkce narušuje. Čtenář si dle obsahu může vyhledat pasáže, které jsou z hlediska jeho otázek a potřeb právě aktuální a k vynechaným pasážím se může vrátit později.

Vstup Alzheimerovy nemoci do života je beze sporu velkou zátěží, která se dotýká nejen nemocných, ale i jejich nejbližších. Kéž by tato kniha byla čtenáři zdrojem útěchy a naděje, že i v bludišti nemoci se lze zorientovat a kráčet beze strachu a zoufalosti, zejména pokud se jím neproplétáme sami. Kéž by tato kniha byla rovněž zdrojem inspirace k tomu, aby čtenáři na nic nečekali a sami či se svými blízkými objevovali všechny krásy poklidné krajiny života ještě před tím, než se do něj připlete nevyhléditelné onemocnění.

Na tomto místě bychom rády poděkovaly všem, bez nichž by tato kniha nemohla vzniknout. V první řadě děkujeme všem spoluautorům za jejich profesionální spolupráci. Děkujeme našim milým učitelům a kolegům, kteří nám jsou od počátků našeho pů-

sobení na poli Alzheimerovy nemoci trpělivými průvodci a zdrojem nesmírné inspirace a podpory. Zvláštní dík chceme věnovat Tomáši Nikolaiovi, Martinu Vyhnálkovi, Ondřeji Bezdíčkovi, Evě Bolcekové, Janu Laczovi a Jakubu Hortovi. Velice si vážíme odborné korektury, kterou text prošel, jmenovitě za to děkujeme Ondřeji Bezdíčkovi, Danielu Hudečkovi a Robertu Rusinovi. Děkujeme Alzheimer nadačnímu fondu, díky jehož podpoře nám bylo umožněno čerpat znalosti a zkušenosti na zahraničních pracovištích, která jsou světovou špičkou na poli klinické praxe i výzkumu diagnostiky a terapie Alzheimerovy nemoci. Zvláštní dík patří Šárce Kovandové, ředitelce Alzheimer nadačního fondu, která vznik této knihy podnítila a byla nám velkou oporou od samotného počátku i po celou dobu procesu tvorby. Děkujeme také našim partnerům, rodinám a přátelům, za jejich nekončící trpělivost, podporu i podnětné komentáře k samotnému textu knihy. V neposlední řadě patří velký dík také pacientům a jejich blízkým, s nimiž jsme dosud měly tu čest se setkat. Děkujeme za jejich otázky, odvahu ve sdílení svého trápení i odhodlání se s ním vypořádat. Je to pro nás zdroj velké lidské inspirace a důvodem, proč se tématu Alzheimerovy nemoci věnovat.

V Praze dne 17. května 2019

Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková

ČÁST I

OD PŘIROZENÉHO STÁRNUTÍ PO SYNDROM DEMENCE (CO, JAK A PROČ)

PŘIROZENÉ STÁRNUTÍ

Kateřina Čechová, Adéla Fendrych Mazancová, Hana Marková

Příběh pana Jiřího

Pan Jiří se narodil v roce 1946 v Praze jako nejmladší ze tří dětí. Ze všech sourozenců od počátku vynikal svou nadměrnou zvědavostí. Jakmile se mu při první příležitosti dostal do ruky šroubovák, už ho nepustil. Cokoliv se dostalo do jeho blízkosti, rozebral ve snaze zjistit, co je uvnitř. Jen co se naučil číst, ponořil se do knih. Zajímalo ho všechno. Nejzajímavější přesto pro něho byla otázka, jak a podle jakých principů funguje veškerý okolní svět. Po gymnáziu nastoupil na Vysokou školu chemicko-technologickou. Navzdory těžkostem, které mu v průběhu studia přinášel socialistický režim, studium dokončil a svět vědy již neopustil.

Práce v laboratoři ho v průběhu života nejednou vystavila situacím, v nichž se jen o vlásek vyhnul vážnému úrazu. Naštěstí však vždy vyvážl pouze s drobnými poraněními. Manželka Anna, se kterou se seznámil již v době vysokoškolských studií, tyto drobné úrazy vždy s trpělivostí ošetřovala. S úzkostí však čekala, co se stane příště. Závažnější úrazy se mu však vyhýbaly. A to i přesto, že ve volném čase se železnou pravidelností hrával volejbal. Asi proto, že byl duší sportovec, nikdy nekouřil a alkoholu se s výjimkou společenské konzumace vyhýbal. Celý život se těšil dobrému fyzickému i duševnímu zdraví. Se všelijakými životními trápeními se vždy vyrovnal, aniž by musel vyhledat pomoc nějakého odborníka na lidskou duši, rozumějme psychologa nebo psychiatra. Anna mu byla celoživotně oporou. Teprve v posledních letech začal užívat léky na vyšší krevní tlak, který se za pomoci léků dařilo dobře stabilizovat.

Dnes je Jiřímu 64 let. Stále chodí do práce, přestože ho Anna čas od času popíchne, že je již načase chystat se do důchodu. Ona sama již do důchodu odešla a byla by ráda, kdyby doma mohli být společně. Mají přece již čtyři vnoučata a páté je na cestě. Jiří si čas s nimi vždy tolik užívá. Nejstarší vnouček již dorostl do věku, kdy Jiřího zásobuje nekonečnými otázkami. To je něco pro něho. Akademický svět je mu však stále příliš milý na to, aby jej už zcela opustil. Přišel by o pravidelné setkávání s kolegy, kteří jsou dnes už více než pouhými kolegy. Neměl by tolik příležitostí diskutovat s nimi nad tím, co nového se v jejich oboru zase událo. Moc by mu chybělo i setkávání se studenty. Bylo jich již mnoho, které dovedl k úspěšné obhajobě doktorských prací. A stále ho nepřestávalo bavit a udivovat, jaké nápady a způsoby řešení různých problémů se mohou rodit v mysli jeho nastávajících – ještě ne tolik zkušených – kolegů.

Na druhé straně si však v posledním roce uvědomuje, že jej rutinní práce na fakultě více zmáhá. Jako by jeho duševní kondice klesala. V práci se rychleji unaví. Všechno mu trvá déle a stojí ho to větší úsilí než dříve. Přestože je tedy kontakt s akademickým světem jeho srdeční záležitostí, po delší době zvažování dospěl k rozhodnutí, že si pracovní úvazek přeci jen již sníží. Sliboval si od toho, že bude mít více času na všetečné otázky svého nejstaršího vnoučka, s Annou si budou moci konečně vyjet na místa, kam se jim to prozatím nepodařilo. Bude čerpat více síly v mimopracovním prostředí, práce mu pak jistě půjde lépe od ruky a neztratí kontakt s tím vším, co má na fakultě tolik rád.

Rok se s rokem sešel. Pan Jiří mezitím dovedl svého nejstaršího vnoučka do školních lavic a s Annou vycestovali na několik krásných míst po Evropě. Do myšlenek se mu ale začaly vkrádat pochybnosti, zda je všechno tak, jak má. Přestože omezil pracovní nasazení, nezískal dojem, že by se to na zlepšení jeho duševní kondice nějak odrazilo. Spíše naopak. Své pracovní povinnosti pro okolí stále s přehledem zvládal, nikdo z kolegů si nevšiml změny. Okolí totiž zůstávalo skryto, že vynakládal stále větší

úsilí, aby ohlídal všechny termíny nebo naformuloval text článku. Jako by bylo obtížnější poskládat a zformulovat myšlenky na papír. Jiří také zaznamenal, že jej stojí více sil přednášet studentům. Přednášky má většinou nachystané a jejich obsah si pamatuje, v tom problém není. Jako by se mu ale postupně ztrácela slovní zásoba a bylo obtížnější v průběhu výkladu nalézt správné slovo. Jiřímu se ale dařilo chybějící slova v průběhu přednášek celkem šikovně nahrazovat, celoživotně hodně četl, čímž si vybudoval obrovskou slovní zásobu. Čas od času se Jiří nad těmito změnami pozastavil s otázkou, zda se o svou pozornost stále rozhodněji hlásí stáří, anebo se jedná o něco závažnějšího. Většinou se ale utěšil tím, že podobné stížnosti slychává i od svých stejně starých kolegů. S odstupem času se ale událo něco, nad čímž již nedovedl jen tak mávnout rukou. Hned dvakrát po sobě byl zaskočen žádostí studentů o konzultaci nad opravami, které v jejich pracích navrhoval. Měl totiž za to, že opravy ještě neprovedl. Úplně zapomněl, že oba texty již přečetl a studentům poslal. Uvědomil si to teprve poté, co zprávy objevil mezi odeslanými e-maily.

Jiřího tyto události velmi znepokojily. Bylo to poprvé, kdy se svěřil Anně s obavami, že už to možná není jen stáří, co ho obírá o duševní kondici a paměť. Také se mu začaly intenzivněji vybavovat vzpomínky na tatínka, který ve stáří trpěl demencí. Tenkrát to lékaři nijak blíže nediagnostikovali. Tatínek ale hodně zapomínal, netrefil sám domů a před smrtí již nepoznával ani své nejbližší. Jiří měl obavy, aby se nedočkal něčeho podobného i on sám. Pro Annu byly tyto zprávy zprvu překvapením. Postupně jí však začalo dávat smysl, proč se v poslední době rovněž nemohla zbavit dojmu, že se s jejím manželem něco děje. Nevěděla co, stále přeci fungoval bez obtíží, zařídil jim tak hezké dovolené, užíval si čas s vnoučaty, chystal pro ně nejrůznější hry, debatoval s nimi o knihách, které spolu četli. Přišel jí ale smutnější a možná i trochu pomalejší, když se měl pro něco rozhodnout. Kromě toho si všimla, že za poslední rok dost ztratil na váze, přitom mu

ale chutnalo tak, jako vždy dříve. Jiří – podpořen svou manželkou – se tedy rozhodl, že se poradí s lékařem. Měl velké obavy, co se dozví. Zároveň si ale říkal, že už nesnese další odkládání. Má-li se dozvědět, že půjde jeho stáří ve šlápějích jeho otce, je lepší, když se to dozví nyní, kdy si ještě sám může uspořádat veškeré záležitosti podle svého.

Po několika měsících čekání se skutečně dočkal série vyšetření. Samotná vyšetření a jejich vyhodnocení trvala několik dalších týdnů. K velké úlevě své a k radosti Anny, dětí i všech nejbližších přátel se dočkal dobrých zpráv. Zobrazení mozku neukázalo nic dramatického, pouze lékař zmiňoval, že je v určité části mozku o něco větší úbytek mozkové tkáně, než v jeho věku obvykle bývá. Není to však nijak výrazné. Navíc podle neuropsychologického vyšetření bylo fungování paměti i ostatních kognitivních funkcí odpovídající jeho věku i vzdělání. V tuto chvíli tedy nebyly žádné jasné argumenty nasvědčující, že se jedná o počínající neurodegenerativní onemocnění. Ovšem podle genetického vyšetření je Jiří nositelem výbavy, kvůli které je ve zvýšeném riziku Alzheimerovy nemoci. Výsledkem celého vyšetřovacího procesu tedy bylo, že se jedná o subjektivní kognitivní pokles. Dostal rady, jak může pečovat o svou duševní kondici, jak se co nejlépe stravovat a další návody pro zdravý životní styl prospívající mozkové činnosti. S lékařem se zároveň domluvil na sérii kontrolních vyšetření za rok či dva podle toho, jak se Jiří bude cítit.

Příběh paní Radky

Paní Radce je 42 let, žije s rodinou a matkou v rodinném domě patnáct minut jízdy autem od Plzně. Společně s manželem Petrem mají dvě děti – Aničku, které je sedm let, a pětiletou Agátku. Radka vystudovala Vysokou školu ekonomickou a od ukončení studií se žíví jako účetní, v současné době dojíždí třikrát až čtyřikrát za týden do centra Plzně a ostatní dny pracuje z domova. Odpoledne vyzvedává děti ve škole a školce, Agátku hlídá babička a Aničku dvakrát týdně vozí na odpolední kroužky. Starost o rodinu a dům se zahrádkou je Radčinou doménou.

Manžela Petra, kterému je 54 let, si Radka vzala krátce po seznámení a brzy poté se jim narodila první dcera. Petr pochází z malé vesničky na Moravě a kvůli studiu na Vysoké škole ekonomické se přestěhoval do Prahy, po studiích zde našel práci a natrvalo se usadil. Pracoval celý život v oblasti bankovníctví, nyní zastává vysokou manažerskou pozici a vede tým o pěti zaměstnancích. Kvůli pracovní vytíženosti mu v týdnu nezbyvá téměř žádný čas, který by věnoval rodině. Každé ráno odjíždí v půl sedmé ráno a obvykle se z práce vrací v půl sedmé večer, ovšem během víkendů se snaží strávit maximum svého času s Radkou a dcerami. Jeho pracovní vytíženost je rodině kompenzována velmi dobrým finančním ohodnocením jeho práce.

Petr nemá sourozence a už nemá ani rodiče. Jeho otec zemřel na rakovinu plic ve věku 80 let a matka zemřela po několikaměsíční nemoci v léčebně dlouhodobě nemocných ve věku 74 let. V lékařských záznamech o příčině smrti je uvedeno „opakované infekce dolních dýchacích cest, demence“. Jeho matka žila celý život v rodinném domě na Moravě, po smrti manžela zde zůstala žít sama, ale jelikož znala celou vesnici, byla v každodenním kontaktu s mnoha sousedy a přáteli. Přibližně čtyři roky po smrti manžela si okolí začalo všímat, že se Petrova matka chová zvláštně. Z domu vycházela minimálně, chřadla tělesně i psy-